

49

89

- Това вече мои другарки.

Макар и със силно чуждо произношение, думите ѝ, казани на български, предизвикаха бурен възторг у посрещачите. Анна улови за ръка дъщерята на катастрофилакта Добрил, която бързо привлече сърцето ѝ с ясните си ^{кисоръчи} ~~кадифяни~~ очи, и ѝ пошъпна:

- Как е твое име?

- Росица... - младата мома се сними в дълбок поклон, гъста червенина покри страните и челото ѝ поради указаното внимание.

Анна свали една от огърлиците си, метна я през врата на българката и каза по венгерски:

- Нека остане за спомен на този час.

Долу, ладиите чакаха да отведат венгерците в кораба, който щеше да ги върне обратно. Крал Андрея се ^{отправи} ~~отнамери~~ към севастократора и каза:

- Предавам в твои ръце любимото си чедо. От сега нататък Анна е вече ваша. Нека бог ѝ дари щастие в българската земя, Бела и чичо ѝ Калман ще я придружат ^{всички} ~~до~~ Търнов.

Отново заплува белият кораб като огромно светло цвете в мрачевината. Само веднъж Анна се извърна и развя пъстровезаната си кърпа по ~~посока~~ на чезнещия белградски бряг, където близките ѝ все още стояха с поглед, впит в отдалечаващия се кораб. След това тя изви лице по посока към България и не отмахна вече очи от приближаващата земя, която ѝ бе все още тъй чужда и ~~непозната~~, а вече бе нейна родина.

А в това време един млад човек, с тъмни къдри и кадифяночерни очи стоеше облегнат на една от високите бойници на Бдинската кула, с отправени към ~~запад~~ ^{изток} очи, там където сега слънцето отнимаше и последната багра на земята, чезнещо сред пурпурното небе, обкръжено от алено сияние, докато водите на ширната река бавно ставаха тъмносребърни.